

Ο πατριωτικός τσαρλατανισμός της μεσαίας τάξης

Ο Πωλ Λαφάργκ, μία από τις εξέχουσες μορφές του ευρωπαϊκού και ειδικότερα του γαλλικού εργατικού κινήματος, ο οποίος έγραψε το περίφημο «Δικαίωμα στην τεμπελιά» μιλάει για το χαρακτήρα της μεσαίας τάξης.

Η σημαία εθνικότητας είναι ένα *εμπορικό επενδυτικό αγαθό*, είπε ο ονομαστός πατριώτης, Σέσιλ Ρόουντς, αλλά αυτό το εμπορικό επενδυτικό αγαθό αντιπροσωπεύει μονάχα τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα των καπιταλιστικών τάξεων. Η μεσαία τάξη χτυπά μονάχα το μεγάλο τύμπανο εις έπαινον της αγάπης για τη χώρα και προς τιμήν της σημαίας προκειμένου να εξαπατήσει το προλεταριάτο, έτσι ώστε να έπρεπε θυσιαζόταν για την υπεράσπιση του πλούτου που η μεσαία τάξη έχει κλέψει.

Οι άρχουσες τάξεις των Δημοκρατιών της Ελλάδας και της Ρώμης δεν χρησιμοποίησαν τον πατριωτικό τσαρλατανισμό της μεσαίας τάξης, επειδή φθονερά κράτησαν για τον εαυτό τους το προνόμιο της διακυβέρνησης, και της υπεράσπισης της χώρας τους. Δεν επέτρεψαν ούτε στην εργατική τάξη ούτε στους σκλάβους το δικαίωμα να φέρουν όπλα. Εάν ήταν απαραίτητο να οπλίσουν τους σκλάβους για να υπερασπιστούν τη χώρα τους τούς έκαναν πρώτα ελεύθερους ανθρώπους και τους έδιναν γη. Ποτέ στην ιστορία δεν υπήρξε τέτοιος διακαής πατριωτισμός, που δεν δίστασε να θυσιάσει το άτομο χάριν της κοινότητας.

Η σύγχρονη μεσαία τάξη υιοθέτησε μια διαφορετική μέθοδο. Πρώτα σχημάτισε στρατιές μισθοφόρων, όπως στην Αγγλία, ή με επιστράτευση, όπως στη Γαλλία. Και τώρα ακόμα εξαπατά επιτυχημένα το προλεταριάτο.

Το προλεταριάτο δεν θα έχει πραγματικά πατρίδα μέχρις ότου εκτοπίσει πολιτικά και οικονομικά τη μεσαία τάξη. Αυτό μπορεί να γίνει μονάχα από κάθε έθνος με τη σειρά του, και είναι γι' αυτό το λόγο που το προλεταριάτο είναι εθνικό, όπως εξηγεί το Κομμουνιστικό Μανιφέστο.

Η μεσαία τάξη είναι εθνικιστική, απ' τη στιγμή που πρέπει να εκμεταλλευτεί το προλεταριάτο του έθνους της, αλλά σε ένα ορισμένο στάδιο της οικονομικής ανάπτυξης πρέπει να πάρει ένα συγκεκριμένο διεθνιστικό χαρακτήρα, προκειμένου το πλεόνασμα των αγαθών που έχει αρπάξει από τους μισθωτούς να μπορεί να πουληθεί. Αν το προλεταριάτο ενός έθνους προκειμένου να αποτινάξει το ζυγό της κυβερνώσας τάξης οργανωθεί σε εθνικό επίπεδο και εγερθεί σε εθνικό επίπεδο, δεν θα είναι εν τούτοις σε θέση να επιτύχει την τελική του απελευθέρωση μέχρις ότου πραγματοποιηθεί μια διεθνής συμφωνία με τους προλετάριους των άλλων καπιταλιστικών χωρών. Κάθε κοινωνική επανάσταση πρέπει οπωσδήποτε να είναι διεθνής. Η μεσαία τάξη του δέκατου όγδοου αιώνα ήταν ικανή μονάχα στο να ανατρέψει την αριστοκρατία και να καταλάβει την εξουσία διακηρύσσοντας τη συναδέλφωση των εθνών και καλώντας τα να κάνουν κοινή υπόθεση εναντίον των τυράννων· το να είναι κανείς πατριώτης σήμαινε για τους επαναστάτες της μεσαίας τάξης όχι το να αγαπούν τη Γαλλία, τη Γερμανία ή την Ιταλία, αλλά το να αγαπούν την επανάσταση. Όταν η επανάσταση είχε τελειώσει η μεσαία τάξη έγινε πάλι εθνικιστική προκειμένου να οργανώσει σε εθνικό επίπεδο τη δικτατορία της και την ταξική της εκμετάλλευση. Το επαναστατικό προλεταριάτο δεν θα έχει να κρατήσει ούτε τις αρχαίες του εθνικότητες ούτε να συγκροτήσει καινούργιες, διότι με το να γίνει ελεύθερο θα καταργήσει τις τάξεις: ο κόσμος θα είναι η πατρίδα του.

Social Democrat, 1905, Vol. 9. no. 10, 15 Oct 1905, pp. 606-607

Μετάφραση: aixmi.wordpress.com